

hvorpaa Loven var strandet, saa kan jeg heller ikke være ganske enig med ham deri. Den ærede Ordfører udtalte, som jeg før nævnte, at Forslaget allerede ved sin Fremkomst heri Tinget var Dødsspiren i sig. Jeg har som sagt ikke kunnet erkende det. Jeg vilde for mit Vedkommende derimod snarere sige, at Forslaget har Dødsspiren i sig, da det den 5te Marts oversendtes her fra Tinget til det andet Ting, med en Række helt ny og omfattende Spørgsmaal, som først da kom til at foreligge i det andet Ting. Det er berettiget at gaa ud fra, at naar et Lovforslag forelægges det ene Ting, man da i det andet Ting kunde gøre sig bekendt dermed og allerede, medens det forhandles i det førstnævnte Ting, kunde danne sig sin Anskuelse om de paagældende Spørgsmaal, og om hvorledes man vil kunne stille sig dertil, naar Sagen kommer til at foreligge. Men de Spørgsmaal, som her kom frem, kom jo først frem midt i Februar ved 2den Behandling og da tilmed paa en saadan Maade, at der var egentlig Grund til at tvivle om, hvor vidt de vilde komme til at foreligge uforandrede til 3dje Behandling. Altsaa kan man sige, at de først kom til at foreligge Landstinget til Overvejelse, da Forslaget oversendtes den 5te Marts. Det er derfor ikke saa underligt, om Tinget i den korte Tid, det havde Lovforslaget til Behandling, ikke kunde komme ind paa en gennemgaaende Drøftelse af disse Spørgsmaal, og det var derfor heller ikke saa underligt, om man, som nævnt af den ærede Ordfører, i Fællesudvalget begyndte med at udtale, at disse store Spørgsmaal, da de paa Grund af Tidens Korthed ikke vare blevene indgaaende behandlede i Landstinget, næppe vilde kunne behandles tilfredsstillende i et Fællesudvalg, og at man derfor fra Landstingets Side holdt paa, at Lovforslaget maatte blive væsentlig at begrænse i sit Omfang, dersom der skulde være Udset til at saa Loven gennemført. Uden at jeg skal komme nærmere ind paa Forhandlingerne i Fællesudvalget, skal jeg blot pege paa det Resultat, der foreligger i den afgivne Betænkning, og som viser, at Kaldelsesmaaden jo ikke er det eneste Spørgsmaal, der stod tilbage, men at der heller ikke var naaet Enighed om Stolekommissionerne og heller ikke om Friskolens Stilling, og at det vel tør menes, at man snarere var kommen til Enighed om Kaldelsesmaaden, dersom disse andre Spørgsmaal ikke ogsaa havde foreligget som Stridspunkter. Videre finder jeg det ikke hensigtsmæssigt paa dette Stadium at gaa ind paa Sagens Historie eller de to Tings eller de forskellige Partiers Stilling

til den. Jeg vil kun hævde, hvad den ærede Ordfører ogsaa begyndte med at anerkende, at der er forhandlet loyalt fra de forskellige Sider, men at det desværre har vist, at Anskuelserne om de foreliggende Spørgsmaal have været meget afvigende, og at det derfor ikke har været muligt i den korte Tid, i hvilken en egentlig Forhandling har kunnet finde Sted, at komme til Enighed. Jeg skal kun slutte med ogsaa for mit Vedkommende at udtale det Haab, at det maatte lykkes i en kommende Samling at løse det store og vigtige Spørgsmaal om en bedre Stilling for vor Almuestole og dens Værere.

Johannsen: Da jeg ikke i et og alt kan slutte mig til, hvad den ærede foregaaende Taler har udtalt, uagtet vi jo høre til det samme Parti, har jeg ment, at det vilde være rigtigt, at ogsaa jeg tog Ordet i denne Sag, idet jeg tror, at i alt Fald flere Medlemmer af vort Parti dele min Mening end det ærede Medlems. Den foreliggende Betænkning er affattet af Medlemmer af Folketingets Flertal, og af Medlemmer af Landstingets Flertal i det Underudvalg, som Fællesudvalget havde nedsat. Jeg var Medlem af Underudvalget, men hørte ikke til noget af disse to Flertal, og jeg har derfor ikke taget Del i Betænkningens Affattelse. Betænkningen indeholder ikke noget fuldstændig Referat af, hvad der er passeret. Hvis det havde været Tilfældet, kunde jeg have stemt med Flertallet i Fællesudvalget, og jeg tør antage, at flere Medlemmer af Mindretallet vilde have stemt sammen med mig, men Grupperingen vilde i saa Fald være bleven noget mere indviklet. Jeg tror, at man med Fremtiden for Øje har affattet Betænkningen saaledes, som det er, og jeg har derfor ikke villet foreslaa den ændret. Samtidig har jeg imidlertid anset det for rigtigt under de givne Forhold at stemme sammen med Mindretallet, hvilket jeg ogsaa agter at gøre i Dag, og jeg anbefaler mine ærede Meningsfæller her i Tinget at gøre det samme, idet jeg til Slutning kun vil hævde, at Folketingets Høre — Folketingets Høre — ingen Skyld har i det bedrøvelige Udfald, denne vigtige Sag har faaet. Thi spørger man om, hvad der egentlig er Skylden i dette Udfald, saa kan der kun svares, at Skylden ligger i gensidig Mistillid. Folketingets Flertal har efter vor Mening vist en overdreven Mistillid til de kaldsberettigede, og Landstingets Flertal har paa sin Side vist en overdreven Mistillid til de indstillende Sogneraad. Vi nære ikke denne Mistillid, hverken til den ene eller til den anden Side, og vi have derfor stadig kunnet optræde mæglende.